

ע"פ 9211/16 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 9211/16

לפני: כבוד המשנה לנשיאה א' רובינשטיין
כבוד השופט ח' מלצר
כבוד השופטת ע' ברון

המערער: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה
(השופט ד' פיש) מיום 3.11.16 בת"פ 6920-07-15

תאריך הישיבה: כ"ד באדר התשע"ז (22.3.17)

בשם המערער: עו"ד עידן רז

בשם המשיבה: עו"ד מירי קולומבוס

בשם שירות המבחן למבוגרים: עו"ס ברכה וייס

פסק-דין

המשנה לנשיאה א' רובינשטיין:

א. המערער הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירות מין של מעשים מגונים כלפי קטינים (ריבוי עבירות)

עמוד 1

והחזקת חומר תועבה, וזאת בהיותו מדריך במרכזון בקיבוץ. בית המשפט קמא, לאחר שמיעת הצדדים ועיון בתסקירי שירות המבחן וכן בתסקירי נפגעי העבירה, קבע מתחם ענישה בהתאם לחומרת המקרים בין 2.5 ל-5 שנות מאסר, בין 1.5 ל-3 שנים ובין שישה חודשים לשנה. בית המשפט ציין כי המערער אמנם עשה צעדים לקראת שיקום וקיבל אחריות, אך נוכח החומרה וכיון שלא פנה לטיפול במקום שידע על פסול במעשיו ונטייתו הפדופילית, לא נתקבלו המלצות שירות המבחן לענישה שיקומית; זאת – אף כי הוכר הצורך בטיפול ובשיקום. הושתו ארבע שנות מאסר בניכוי ימי מעצר וכן מאסר על תנאי ופיצוי של 20,000 לכל אחד מנפגעי העבירות. נציין כי הפיצוי שולם. עוד נוסף, כי המערער שהה במעצר כחודשיים וחצי ולאחר מכן כ-7 חודשים באיזוק אלקטרוני, והוא שווה מזה כשנה בהוסטל בו הוא מקבל טיפול.

ב. הערכת מסוכנות עדכנית מצביעה על רמת מסוכנות מינית גבוהה של המערער לטווח ארוך, אך רמת האיום פוחתת בנטיית תרופת דקפפטיל וטיפול בהוסטל. תסקיר עדכני של שירות המבחן למבוגרים מצביע על הבנה מצד המערער למצבו ורצון לשנות, אך הדרך עודנה טעונה המשך הליך טיפול, הן תרופתי והן קבוצתי ופרטני.

ג. הסניגור המלומד עמד על הצורך בשיקום וביקש להטיל עונש שיקומי של עבודות שירות ולמצער הפחתה ניכרת מעונש המאסר, נוכח הכרת המערער בעבירות וחרטתו. נציגת שירות המבחן הדגישה את הצורך בהמשך טיפול, בכל מסגרת. מטעם המדינה נטען כי אין להפחית בעונש נוכח חומרת העבירות; הוגש מכתב מרגש מאת אחת מאמהות הקרבנות וכן הובאו בשם נציגת המשפחות המשאלה למסר בדבר רוע מעשי המערער, וביטוי לצורך בהרחקתו מן הנפגעים החוששים לפגשו, וזאת לתקופה ממושכת. הוגשה פסיקה מזה ומזה.

ד. נתנו דעתנו לכל האמור. לא יתכן חולק, כי העבירות בהן מדובר חמורות מאוד, בבואן ממי שהיה דמות מדריכה האחראית לקטינים, שתחת לקבל טיפול בזהותו את חולשתו שלו – עשה את מעשיו לאורך תקופה. לרוע שבדבר, לפגיעה בקטינים, יש ליתן ביטוי עונשי ראוי – ועל כן אין מקום לענישה שיקומית כגון של עבודות שירות. עם זאת, ראינו לנכון ליתן משקל, ראשית, להיותו של המערער אדם חולה המכיר עתה ברע שעשה; שנית, לטיפול שקיבל עד כה שיש בו ניצנים מסוימים לכיוון נכון גם אם כברת הדרך עודנה ארוכה, ושלישית, לתקופת השהות באיזוק אלקטרוני ובהוסטל. רשמנו לפנינו, כאמור, גם כי הפיצוי שולם. עוד נוסף, כי ברי לנו שכיון שיחול על המערער חוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, תשס"ו-2006, יש לפיו (בסעיף 13) אפשרויות רחבות למגבלות על החזקת חומר בנושאי מין, הימצאות בסביבות מסוימות, התחברות עם קטינים, פגישות עם נפגעי העבירה ומגבלות לעניין מקום מגורים או עבודה. על כן חזקה על בית המשפט שיקבע את צו הפיקוח, כי יתן דעתו לנחוץ ויפעיל כלפי המערער בהשתחררו מגבלות אשר ישככו את חששות הנפגעים.

ה. נוכח כל האמור, החלטנו להפחית שנה מעונש המאסר בפועל שהושת, כך שיעמוד על שלוש שנים בניכוי ימי המעצר. המאסר על תנאי בעינו, המערער יתיצב לריצוי עונשו ביום 28.3.17 עד שעה 0900 בבית הסוהר חרמון (לאחר מיון מוקדם שנעשה). עד אז יישאר המערער בהוסטל ותנאי שחרור קיימים יהיו בעינם. נוסף, כי שירות בתי הסוהר מתבקש, ויראה זו כחובתו בנסיבות ושירות המבחן למבוגרים מתבקש לסייע במימוש, לשלב את המערער כבר בראשית מאסרו בתכנית טיפול לעברייני מין, לרבות תרופתית. אנו מקוים כי המערער יגיע לכלל שיקום, לטובתו ולטובת הכלל. הערעור מתקבל חלקית לפי האמור, ועם זאת אנו שבים ומביעים אהדה לנפגעי העבירה, ומאחלים להם אך טוב.

ניתן היום, כ"ד באדר התשע"ז (22.3.2017).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט

המשנה לנשיאה
